

erkjender man, at det er en saa let Sag at give Smørret den fornødne Kulør, saa at derved ingen Vansteligheder vil opstaa. Altsaa heller ikke med Hensyn til Farven kan der fra Konsumenternes Side gjøres nogen Indvending imod det Standpunkt, hvorpaa vi staa. Og nu med Hensyn til Blandingen. Ja, der er jo Ingen, som har indvendt Noget imod, hvad jeg sagde, da jeg sidst havde Ordet, nemlig at en Blanding af Smør og Kunstsmør ikke frembringer en ny Vare, der har en selvstændig økonomisk Interesse. Det er ikke bestridt af Noget. Der er ikke i Blandingen nogen som helst Værdi, som ikke er i de enkelte Stoffer, hvoraf den er sammensat, naar man tager dem hver for sig. Men til hvilken Nytte skulde det saa være for Konsumenterne at faae disse Varer blandede sammen i Stedet for at faae dem hver for sig? I den Henseende var det en høist træffende Bemærkning, der blev fremsat af den ærede Indenrigsminister, da han sagde, at det for Arbejderbefolkningen er af den allerstørste økonomiske Interesse at vide, hvad den faar for sine Penge, at den ikke kjober Katten i Sækken ved at kjober Varerne blandede. Den Indvending, det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds gjorde derved, tilstaar jeg, at jeg ikke kan forbinde nogen som helst Mening med. Det ærede Medlem sagde, at det havde ingen Fare, naar blot Folk vidste, at der var Kunstsmør, de kjoebte. Dertil siger jeg, at Kunstsmør og Kunstsmør ere to Ting; fordi man veed, at det er Kunstsmør, man faar, veed man ikke, hvormeget Smør og hvormeget Tælle, man har, og det er det, der gjør, at man let kommer til at give Mere for Kunstsmørret, end det er værd. Hvis man vil se hen til, hvorledes en fornuftig Husmoder bærer sig ad, er der ingen Tvivl om, at hun vil sige: Lad mig faae hver Ting for sig, jeg skal nok selv blande det. Tro de Herrer, der er nogen forstandig Husmoder, der gaar hen og kjober Kaffe blandet med Løvetand? Nei, hun kjober Kaffe for sig og Løvetand for sig, og saa blander hun det, naar hun kommer hjem. Det staaar hun sig bedst ved; thi saa veed hun, hvad hun kjober, og hvad hun betaler for. Naar saa de ærede Medlemmer sige, at Kunstsmørfabrikanterne skulle nok, hvis der er Begjær efter den Ting, sørge for at sælge ublandet Kunstsmør, saa tage de ærede Herrer fejl. Kunstsmørfabrikanternes Interesse er ganske vist ikke den samme som Konsumenternes. Kunstsmørfabrikanterne holde af at sælge Produktet blandet uden at sige Folk, hvor meget Smør der er i, fordi de derved have Udflugt til at kunne sælge det paa den Illusion, at det er

en god Portion ægte Smør, man herved bringer ind i Huset, og Kunstsmørfabrikanterne vogte sig nok, saa længe de kunne, for at sige Folk, hvor meget Smør der er i Kunstsmørret. — Det er altsaa Hovedforslagene. Jeg maa tilstaa, at det fra Konsumenternes Standpunkt ikke er muligt for mig at se, hvad de Herrer have at indvende derimod. Der er ikke, saavidt jeg har kunnet høre, fremkommet noget som helst virkeligt Argument fra Konsumenternes Standpunkt, der her skulde gjøre os tvivlsomme. Nu siger det ærede Medlem: Natursmørret har jo ogsaa Farve, hvilken Interesse have Konsumenterne i, at Natursmørret farves? De have jo aldeles ingen Interesse deri, hvorfor skulle vi da tillade, at Natursmørret farves? Det skulle vi, fordi Fabrikanterne have Interesse deri, og Fabrikanterne ere jo vore Landbrugere. De have Interesse i at farve Smørret, fordi det er nødvendigt, hvis de skulle sælge det i England og bringe 50 Mill. Kr. herind i Landet. Det er en Interesse, vi kunne forstaa. Dersom man siger, at Kunstsmørfabrikanterne ogsaa have Interesse i at farve deres Smør for at faae Mere for det, saa siger jeg: Det er meget muligt; men stil Dem saa rent og klart paa Kunstsmørfabrikanternes Interesse, naar det, De tilsigte, er at bringe Kunstsmørfabrikationen bedre op. Jeg tror, at i denne Sag gaar Nærligheden til Kunstsmørret over alle rimelige og naturlige Grændser. Det er gaaet saa vidt, at det synes her i Salen, som om ærede Medlemmer, der ere fødte og have levet mellem Smør fra deres første Dage, nu ikke længer vide, hvad Smør er. Naar vi tale om Lovens § 7, om, hvad der er Smørrets almindelige Udseende og Farve, saa faae de ærede Medlemmer de allerstørste Tvivl og Ansægtelser. De sige: Hvorledes skulle vi faae at vide, hvordan Smør ser ud, det er aldeles umuligt at faae fat paa det. De tro, at Domstolene aldrig ville finde ud af det Spørgsmaal. Men det vil i Virkeligheden ikke være saa vansteligt. Man maa huske paa, at Dommerne ere meget rolligere end de ærede Medlemmer, Dommerne ere ganske upartiske, Kunstsmørret har ikke gjort dem blinde, saaledes at de ikke meget godt vide, hvad dansk Smør er, det vil ikke volde den mindste Vanstelighed. Der var en Skrupel, ærede Medlemmer havde, da der stod "Smørrets almindelige Farve", idet de sagde, at i Njærnen er Smørret hvidt. Dertil gjorde vi den selvsølgelige Indvending, at Loven naturligvis ikke tænker paa Smørret, som det er i Njærnen, men at der, naar der er Tale om en Lov, som angaar Handel og Omsætning,